

C/2023/1167

4.12.2023

Skarga wniesiona w dniu 15 września 2023 r. – Uss/Rada

(Sprawa T-571/23)

(C/2023/1167)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Artem Alexandrovich Uss (Moskwa, Rosja) (przedstawiciel: R. Moeyersons, advocaat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2023/1218 z dnia 23 czerwca 2023 r. zmieniająca decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi⁽¹⁾ oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2023/1216 z dnia 23 czerwca 2023 r. wykonujące rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających⁽²⁾ w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącego;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie obowiązku uzasadnienia. Przedstawione elementy uzasadnienia umieszczenia nazwiska skarżącego na liście sankcyjnej są nieprawidłowe pod względem merytorycznym lub nieistotne z następujących powodów:
  - Skarżący nie jest wiodącym przedsiębiorcą działającym w Rosji. Jego udziały w Sibougol LLC, którego produkcja stanowi jedynie 0,66 % rosyjskiej produkcji węgla kamiennego, wynoszą jedynie 38,8 %, a skarżący nie posiada żadnych udziałów w Krasnoyarsklesomaterialy.
  - Rada nie wykazała, że skarżący jest przedsiębiorcą zaangażowanym w sektor gospodarczy, który stanowi istotne źródło dochodów rządu Federacji Rosyjskiej. Rada nie wykazała również, że przemysł węglowy generuje znaczne dochody.
  - Skarżący nie uzyskuje korzyści od rządu Federacji Rosyjskiej. Rada nie wykazała, że przedsiębiorstwa skarżącego uzyskały zamówienia publiczne dzięki stanowisku jego ojca. Ponadto zachowanie członków rodziny nie uzasadnia nałożenia środków ograniczających.
  - Skarżący nie udostępnił Rosji za pośrednictwem Nord-Deutsche Industriebau technologii wojskowych i technologii podwójnego zastosowania. Rada nie przedstawia żadnego dowodu w tym względzie, a jej stanowisko pozostaje niezgodne z orzeczeniem sądu włoskiego.
2. Zarzut drugi: naruszenie art. 18 EKPC.
  - Zastosowanie wobec skarżącego środków ograniczających stanowi odpowiedź na okoliczność, że w związku z aresztem domowym we Włoszech uniknął on ekstradycji do Stanów Zjednoczonych, a zatem stanowi gest wobec Stanów Zjednoczonych i akt zemsty. Nie jest ono związane z przyjęciem przez Unię Europejską sankcji lub środków ograniczających wobec Federacji Rosyjskiej. Rada wykorzystała zatem możliwość ograniczenia praw skarżącego.

⁽¹⁾ Dz.U. 2023, L 159, s. 526.

⁽²⁾ Dz.U. 2023, L 159, s. 335.

3. Zarzut trzeci: naruszenie art. 17 EKPC i art. 54 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
    - Zastosowanie wobec skarżącego środków ograniczających stanowi odpowiedź na okoliczność, że w związku z aresztem domowym we Włoszech uniknął on ekstradycji do Stanów Zjednoczonych, a zatem stanowi gest wobec Stanów Zjednoczonych i akt zemsty. Nie jest ono związane z przyjęciem przez Unię Europejską sankcji lub środków ograniczających wobec Federacji Rosyjskiej. Ograniczając prawa skarżącego, Rada dopuściła się zatem nadużycia władzy.
  4. Zarzut czwarty: naruszenie zasady proporcjonalności wynikającej z art. 5 ust. 4 TUE.
    - Rada w żaden sposób nie wykazała, że sankcja skarżącego jest odpowiednia i konieczna do osiągnięcia ostatecznego celu i że nie nakłada na niego nadmiernych obciążeń w stosunku do tego celu.
  5. Zarzut piąty: postawa Rady i zasadność skargi.
    - Biorąc pod uwagę postępowanie Rady, należy obciążyć ją kosztami postępowania zgodnie z art. 135 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem.
    - Ponieważ skarga jest zasadna, należy również obciążyć Radę kosztami postępowania.
-